

OSHO

mintea independentă

învață să trăiești viața în libertate

Discursuri libere oferite de Osho
în Mumbai, India

Traducere din limba engleză de
CARMEN ȘTEFANIA NEACȘU

The Independent Mind. Learning to Live a Life of Freedom
OSHO

Editor/Compiler: Osho International Foundation
Copyright © 1979, 2016 OSHO International Foundation
www.osho.com/copyrights
2019 Grup Media Litera
Toate drepturile rezervate

Text publicat inițial în limba hindi, cu titlul *Chit Chakmak Lage Nahin*.

Materialul din această carte este selectat din diverse prelegeri ale lui Osho
ținute în fața unei audiențe. Arhiva completă a conferințelor lui OSHO poate fi
găsită în cadrul bibliotecii online OSHO, la adresa
www.osho.com/library

OSHO®

OSHO® este marcă înregistrată a OSHO International Foundation,
www.osho.com/trademarks.

INTR0SPECTIV®

Intr0spectiv este parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel. 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372

Ne puteți vizita pe

Mintea independentă
Învață să trăiești liber

Editor/Compiler: Osho International Foundation

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Corector: Sabrina Florescu
Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Răzvan Nasea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
OSHO

Mintea independentă. Învață să trăiești liber / Osho; trad.:
Carmen Ștefania Neacșu. – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4074-1

I. Carmen Ștefania Neacșu (trad.)

294.5

Cuprins

Prefață	7
1. DESCOPERĂ VIAȚA	9
2. RENUNȚĂ LA GÂNDURILE ÎMPRUMUTATE	34
3. CREDINȚA STINGHEREȘTE LIBERTATEA	65
4. RĂSPUNSURILE VIN PRIN INTERMEDIUL CONȘTIINȚEI ...	95
5. STAREA DE GÂNDIRE: CENTRUL TĂU, FIINȚA TA, SUFLETUL TĂU	123
6. RELIGIOZITATE. ÎNTELEGEREA VIETII	151
Pentru informații suplimentare	185
Despre Osho	187
Despre Stațiunea de Meditație Osho	189

Un om cu un raționament corect va arunca toate gândurile care nu-i aparțin. Acestea nu sunt autentice, el n-a ajuns la ele prin propria experiență. Le-a acumulat de la ceilalți, sunt împrumutate. Sunt murdare, și au trecut prin multe mâini și prin multe capete. Un om care gândește nu împrumută, lui îi place să aibă gânduri proaspete, ale lui. Dacă ești optimist și vezi frumusețea, adevărul, binele, florile; dacă devii capabil să vezi chiar și în noaptea cea mai neagră că dimineața se apropie – vei deveni capabil să gândești.

Atunci vei putea să-ți creezi propriile gânduri. Un gând care e creat de tine e cu adevărat plin de potențial; are o putere a lui.

Osho
Yoga: Știința sufletului, Vol. 2

1

Descoperă viața

Preaiubiții mei,

În cele trei zile ce vor urma am să vă vorbesc despre căutarea vieții. Înainte de a începe să vorbesc despre această căutare – de mâine dimineață înainte – trebuie să spun mai întâi că viața nu e ceea ce înțelegem noi că ar fi. Până când lucrul acesta nu ne e limpede și până când nu recunoaștem în inima noastră că ceea ce credem a fi viață nu e deloc viață, căutarea adevăratei vieți nu poate începe.

Dacă cineva se gândește că întunericul e lumină, nu va pleca în căutarea luminii. Dacă cineva se gândește că moartea e viață, va fi privat de viață. Dacă ceea ce credem și înțelegem noi e greșit, rezultatul final al întregii noastre vieți va fi greșit. Căutarea noastră va depinde de înțelegerea noastră. Așadar, primul lucru pe care vreau să vi-l spun este că foarte puțini oameni ajung să cunoască viața. Fiecare om cunoaște nașterea, iar majoritatea oamenilor consideră în mod greșit că nașterea e

viață. Ceea ce cunoaștem noi drept viață nu e decât o oportunitate de a descoperi viață, de a o găsi sau de a o rata.

Ceea ce cunoaștem noi drept viață e doar o oportunitate, e doar o posibilitate. E o sămânță din care ceva ar putea înflori sau nu. E de asemenea posibil ca sămânța să rămână latentă, să nu încolțească. E posibil ca din ea să nu se ivească flori, să nu apară roade; ambele posibilități există.

Până acum, sămânța vieții majorității oamenilor rămâne infertilă. Doar în viață foarte puținor oameni încolțește sămânța, infloresc florile, apare parfumul. Acești oameni sunt cei pe care îi venerăm și de care ne aducem aminte. Dar nu ne aducem niciodată aminte de un lucru: și nouă ni s-a dat aceeași sămânță, și noi putem ajunge la același parfum.

Până când nu vom simți, atunci când vedem oameni precum Mahavira, Buddha, Krishna și Hristos, că e umilitor faptul de a avea și noi aceeași sămânță în noi și de a putea cunoaște o viață ca a lor, toată această venerare și toate aceste rugăciuni sunt zadarnice. Sunt doar prefăcătorie, ipocrizie.

Doar pentru a evita această suferință, doar pentru a evita această durere, i-am transformat pe Krishna, pe Buddha, pe Mahavira în „cei binecuvântați” – în Dumnezeu. Dacă ar fi și ei ființe umane obișnuite asemenea nouă, ne-ar fi rușine de faptul că suntem ființe umane. Dacă ei ar fi la fel ca noi, n-am mai avea cale de scăpare. Doar pentru a evita această umilință, această durere și suferință, am început să le spunem Dumnezeu, fiul lui

Dumnezeu, tirthankara și cine mai știe cum. Numindu-i Dumnezeu, fiul lui Dumnezeu sau tirthankara, am impus lucruri prostești asupra lor. Toți acești oameni au fost exact ca noi, au fost ființe umane obișnuite. Dar majoritatea semințelor umane sunt incapabile să înflorescă. Foarte puține semințe ale vieții infloresc atât de perfect, încât o lumină divină să înceapă a se manifesta prin ele.

Dacă religia are vreun scop, el nu poate fi decât acesta: toate semințele trebuie să devină ceea ce sunt menite să fie, ceea ce e ascuns înăuntru trebuie să devină manifest. Până când nu ne dăm seama că ceea ce facem și direcția în care ne îndreptăm sunt complet greșite, nici o revoluție, nici o transformare, nici o întoarcere la 180 de grade nu va fi posibilă. Acesta este primul lucru pe care doresc să vi-l spun astăzi.

Ceea ce cunoaștem drept viață nu e nimic altceva decât o moarte lentă și treptată, zi după zi. O astfel de moarte lungă nu poate fi numită viață. Dacă un om moare după 70 de ani, procesul morții continuă în cazul lui 70 de ani. Cineva poate muri după 100 de ani, altcineva după 50 de ani – ne târâm de la o zi la alta, considerând în sinea noastră că acest lung proces al morții înseamnă viață. Astăzi, viața voastră e mai scurtă cu o zi față de cum era ieri, iar mâine va fi mai scurtă cu încă o zi. Ceea ce voi considerați creștere a vîrstei e, de fapt, o scurtare a vieții. Zilele de naștere pe care le sărbătoriți nu sunt decât niște borne de hotar care arată că moarte se apropiș tot mai mult. Iar după ce alergați în toate direcțiile, descoperiți că în final ați ajuns la moarte.

Alergăm în toate direcțiile posibile, ne luăm o mie de măsuri de precauție și facem o mie de aranjamente: facem absolut totul, dar toată alergătura noastră de colo până colo nu e altceva decât o încercare de a evita moartea. Poate că cineva acumulează bogății, altcineva acumulează faimă, altcineva statut, iar o altă persoană se străduiește să capete mai multă putere; toate aceste eforturi au doar rolul de a ne ajuta să evităm ceva. Așa că atunci când moartea vine, avem o protecție, un aranjament menit să ne protejeze împotriva ei. Dar toate aceste aranjamente n-au nici un efect. Moartea vine pur și simplu.

Îmi aduc aminte o povestioară...

Un împărat din Damasc a visat într-o noapte că stătea lângă calul lui, sub un copac. O umbră întunecată a venit din spate și și-a pus mâna pe umărul lui. Când s-a întors să se uite, s-a înfricoșat.

Umbra i-a zis: „Sunt Moartea, iar mâine am să vin să te iau, așa că pregătește-te și ai grijă să ajungi la locul stabilit“.

S-a trezit, visul s-a risipit, însă lui îi era frică. Când a venit dimineața, i-a chemat pe cei mai faimoși astrologi din împăratie. A chemat învățați renumiți, care puteau interpreta visele, și i-a întrebat: „Ce semnificație are acest vis? Ce indică el? Noaptea trecută, în vis, am văzut o umbră întunecată care și-a pus mâna pe umărul meu, zicându-mi: «Sunt Moartea, iar mâine am să vin să te iau, așa că fii gata și ai grijă să vii la întâlnirea cu mine din locul stabilit».“

Nu avea prea mult timp la dispoziție – doar o zi, fiindcă Moartea avea să sosească la asfințit. Astrologii l-au zis: „Nu e timp de stat pe gânduri. Ia cel mai rapid cal pe care îl ai și pleacă cât mai departe de aici. Cu cât te duci mai departe, cu atât mai bine“.

Altă opțiune nu prea părea să aibă. Ce altă soluție îi putea veni în minte? Aceasta era singura soluție: trebuie să plece cât mai departe de palat, de împăratie. Ce altă cale de a se salva putea să existe? Dacă cineva v-ar fi întrebat pe voi, ce i-ați fi putut sugera? Sau dacă cineva m-ar fi întrebat pe mine, ce altceva i-aș fi putut spune? Astrologii aceia l-au sfătuit corect. Mintea omului nu poate gândi mai departe de atât, nu poate găsi o soluție mai bună. Era un lucru cât se poate de evident: trebuie să plece călare departe de palat, ca să scape de Moarte.

Evident că împăratul nu ducea lipsă de cai rapizi, aşadar, a cerut unul dintre cei mai iuți cai, s-a urcat pe spinarea lui și a luat-o la goană. Calul galopa din ce în ce mai repede, iar împăratul, văzând asta, a început încet, încet să se destindă. Cum era și firesc, a început să capete încredere: mergea cât se putea de repede, avea să fie salvat.

Treptat, capitala împăratiei a fost lăsată mult în urmă, la fel și ținutul lui, și orașele, și satele. Calul continua să alerge cu aceeași iuțeală. Împăratul nu poposea o clipă; nici n-a mâncat, nici n-a băut vreun strop de apă. Cum să se opreasca? Cum să mănânce sau să bea ceva când pe urmele lui era Moartea? și nici calului nu i-a dat răgaz vreun pic; nu l-a lăsat nici măcar să se adape. Era

Respect pentru pasionații
vital ca el să ajungă cât mai departe cu puțință în ziua aceea.

A sosit după-amiaza. Împăratul călărise până departe de palatul lui, era foarte fericit. Până la venirea după-amiezii fusese trist, dar după-amiaza târziu a început să fredoneze cântecele. Avea sentimentul că acum ajunsese suficient de departe. Până la căderea serii se afla la sute de kilometri depărtare.

Tocmai când soarele apunea, a intrat într-un crâng cu arbori de mango, și-a legat calul și a stat sub un arbore. Era complet relaxat. Tocmai se pregătea să-și exprime recunoștința față de Dumnezeu pentru faptul că reușise să ajungă suficient de departe, când aceeași mână pe care o văzuse cu o noapte înainte în vis i-a atins umărul. S-a însărcinat. S-a întors cu grija – și a văzut aceeași umbră întunecată stând acolo.

Umbra cea întunecată i-a zis: „Mi-am făcut foarte mari griji gândindu-mă dacă ai să poți ajunge atât de departe, căci acesta este locul în care ți-a fost sortit să mori. Mă întrebam cum ar fi posibil ca tu să străbați o distanță atât de mare. Dar calul tău a fost tare iute, iar tu ai călărit foarte bine. Ai sosit exact la momentul potrivit“.

Oricât de departe am fugi, tot are să se întâmpile. Nu contează dacă ai avut sau nu visul. Are să se întâmpile negreșit: într-o zi ai să-ți întâlnești moartea la locul în care îți era sortit să o întâlnești.

Direcțiile în care alergăm pot fi diferite, rutele noastre pot fi diferite, iar viteza cailor noștri poate varia – e foarte

posibil. Dar în ultimă instanță toate astea nu au prea mare importanță, într-o zi sau alta, sub vreun pom, o mână ți se va așeza pe umăr. Atunci te vei trezi față în față cu acel cineva de care fugeai. În acea zi vei fi cuprins de spaimă. De fapt, tu nu făceai decât să fugi în direcția aceluia cineva de care căutai să fugi. Nu există cale de a scăpa.

Oriunde am fugi, nu facem decât să fugim înspre moarte. Fuga însăși ne duce către moarte. Oricine fugă va ajunge la moarte. Poate că un om sărac va fugi foarte încet. El nu are cal, aşa că va trebui să fugă fără cal. Un om bogat poate fugi cu un cal mai mare, iar împărații ar putea fugi cu un cal mai iute. Dar în cele din urmă, cei fără cai vor ajunge în același loc – moartea – în care ajung și cei care au cai. Si atunci care e soluția? Care e calea? Ce se poate face?

Primul lucru pe care aş vrea să vi-l spun este că tot ceea ce faceți vă va duce la moarte. Acest lucru nu ar trebui să mire pe nimeni. Chiar și în trecut, tot ceea ce au făcut oamenii i-a dus la moarte. Foarte puțini au scăpat de moarte. Voi nu faceți absolut nimic din ceea ce au făcut ei ca să transcendă moartea. Orice pregătiri ați face, ele nu sunt decât pregătiri pentru moarte. Poate să vi se pară plăcut sau neplăcut, dar adevărul e acesta: toate pregătirile noastre nu sunt decât pregătiri pentru moarte. În aceste trei zile, aş vrea să vă spun care sunt semnele pregătirii pentru moarte și cum se pot face pregătiri pentru viață.

Se poate ca în adâncul vostru să aveți dorința de a cunoaște și a descoperi viața. În realitate, nu există nici

măcar o singură persoană care să nu aibă dorința de a găsi viața. Și totuși există un fel de nebunie, o nebunie profundă care a atins întreaga umanitate. De îndată ce un copil vine pe această lume, el e inițiat în aceeași nebunie. Poate că e firesc. Dacă n-ar fi inițiat, copilul ne-ar părea nebun. În ziua în care Mahavira a plecat de-acasă, lumea l-a crezut nebun. În ziua în care Buddha a fugit de-acasă, a fost considerat și el nebun, la fel și Hristos. Întreaga omenire e nebună, așa că ori de câte ori se naște un om sănătos la cap, el e considerat nebun.

Poate că veți înțelege mai bine toate acestea dacă vă spun o mică povestire...

Odată, într-o dimineață devreme, o bătrână a venit și a aruncat ceva în fântâna satului și a anunțat că oricine avea să bea apă din fântâna aceea avea să înnebunească. În sat nu existau decât două fântâni. Una era chiar în sat, iar cealaltă era în curtea de la palatul regelui. Până seara, tot satul înnebunise, fiindcă nu avuseseră de ales și fuseseră nevoiți să bea apă din fântâna. Numai trei oameni – regele, regina și prim-ministrul – n-au băut apă din fântâna satului, așa că ei au scăpat de nebunie.

Prin sat s-a răspândit un zvon: se părea că regele înnebunise. Lucrul acesta e normal – când tot satul a înnebunit, un om care n-a fost atins de nebunie le va părea tuturor nebun. E logică simplă. Așa că toată lumea din sat era foarte tulburată și îngrijorată. Marii gânditori se numărau și ei printre cei nebuni... De obicei, oamenii nebuni sunt mari gânditori. De aceea nu e mare distanță

între un nebun și un gânditor... gânditorii înnebunesc adesea, iar nebunii încep adesea să gândească.

Așa că printre nebuni se aflau câțiva gânditori și câțiva politicieni. Aceștia s-au adunat să decidă ce era de făcut. S-au gândit că dacă nu scăpau de rege, totul avea să o ia razna. „Dacă regele e nebun, cine o să conduce regatul?“

Seară, s-au adunat în fața palatului și au strigat lozinci prin care spuneau că din moment ce regele a înnebunit, prim-ministrul a înnebunit, regina a înnebunit și ea, acum nu aveau de ales decât să dea jos regele.

Regele, regina și prim-ministrul stăteau pe acoperișul palatului și reflectau la ce aveau să facă mai departe. Toți servitorii lor și toți oștenii înnebuniseră și ei; toată lumea înnebunise, deci ce avea să se întâmple acum?

Regele i-a zis prim-ministrului: „Gândește-te repede ce ar trebui să facem“.

Acesta i-a răspuns: „Nu există altă cale decât să bem imediat apă din fântâna satului“.

Toți trei le-au zis celor adunați acolo: „Stați puțin, ne vom duce și vom găsi ceva care să ne trateze nebunia“.

S-au dus și au băut apă din fântâna satului. În noaptea aceea, în sat a fost mare sărbătoare. Oamenii dansau și cântau: regelui îi venise din nou mintea la cap.

Umanitatea e afectată de o nebunie profundă, fundamentală, iar noi inițiem noua generație în acea nebunie. Toți copiii care refuză să fie inițiați vor părea rebeli. Copiii care refuză să fie inițiați în nebunia aceea ne vor

The Independent Mind. Learning to Live a Life of Freedom
OSHO

Editor/Compiler: Osho International Foundation
Copyright © 1979, 2016 OSHO International Foundation
www.osho.com/copyrights
2019 Grup Media Litera
Toate drepturile rezervate

Text publicat inițial în limba hindi, cu titlul *Chit Chakmak Lage Nahin*.

Materialul din această carte este selectat din diverse prelegeri ale lui Osho
ținute în fața unei audiențe. Arhiva completă a conferințelor lui OSHO poate fi
găsită în cadrul bibliotecii online OSHO, la adresa
www.osho.com/library

OSHO®

OSHO® este marcă înregistrată a OSHO International Foundation,
www.osho.com/trademarks.

INTR0SPECTIV®

Intr0spectiv este parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel. 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372

Ne puteți vizita pe

Mintea independentă
Învață să trăiești liber

Editor/Compiler: Osho International Foundation

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Corector: Sabrina Florescu
Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Răzvan Nasea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
OSHO

Mintea independentă. Învață să trăiești liber / Osho; trad.:
Carmen Ștefania Neacșu. – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4074-1

I. Carmen Ștefania Neacșu (trad.)

294.5

Cuprins

Prefață	7
1. DESCOPERĂ VIAȚA	9
2. RENUNȚĂ LA GÂNDURILE ÎMPRUMUTATE	34
3. CREDINȚA STINGHEREȘTE LIBERTATEA	65
4. RĂSPUNSURILE VIN PRIN INTERMEDIUL CONȘTIINȚEI ...	95
5. STAREA DE GÂNDIRE: CENTRUL TĂU, FIINȚA TA, SUFLETUL TĂU	123
6. RELIGIOZITATE. ÎNTELEGEREA VIETII	151
Pentru informații suplimentare	185
Despre Osho	187
Despre Stațiunea de Meditație Osho	189

Un om cu un raționament corect va arunca toate gândurile care nu-i aparțin. Acestea nu sunt autentice, el n-a ajuns la ele prin propria experiență. Le-a acumulat de la ceilalți, sunt împrumutate. Sunt murdare, și au trecut prin multe mâini și prin multe capete. Un om care gândește nu împrumută, lui îi place să aibă gânduri proaspete, ale lui. Dacă ești optimist și vezi frumusețea, adevărul, binele, florile; dacă devii capabil să vezi chiar și în noaptea cea mai neagră că dimineața se apropie – vei deveni capabil să gândești.

Atunci vei putea să-ți creezi propriile gânduri. Un gând care e creat de tine e cu adevărat plin de potențial; are o putere a lui.

Osho
Yoga: Știința sufletului, Vol. 2

1

Descoperă viața

Preaiubiții mei,

În cele trei zile ce vor urma am să vă vorbesc despre căutarea vieții. Înainte de a începe să vorbesc despre această căutare – de mâine dimineață înainte – trebuie să spun mai întâi că viața nu e ceea ce înțelegem noi că ar fi. Până când lucrul acesta nu ne e limpede și până când nu recunoaștem în inima noastră că ceea ce credem a fi viață nu e deloc viață, căutarea adevăratei vieți nu poate începe.

Dacă cineva se gândește că întunericul e lumină, nu va pleca în căutarea luminii. Dacă cineva se gândește că moartea e viață, va fi privat de viață. Dacă ceea ce credem și înțelegem noi e greșit, rezultatul final al întregii noastre vieți va fi greșit. Căutarea noastră va depinde de înțelegerea noastră. Așadar, primul lucru pe care vreau să vi-l spun este că foarte puțini oameni ajung să cunoască viața. Fiecare om cunoaște nașterea, iar majoritatea oamenilor consideră în mod greșit că nașterea e

viață. Ceea ce cunoaștem noi drept viață nu e decât o oportunitate de a descoperi viață, de a o găsi sau de a o rata.

Ceea ce cunoaștem noi drept viață e doar o oportunitate, e doar o posibilitate. E o sămânță din care ceva ar putea înflori sau nu. E de asemenea posibil ca sămânța să rămână latentă, să nu încolțească. E posibil ca din ea să nu se ivească flori, să nu apară roade; ambele posibilități există.

Până acum, sămânța vieții majorității oamenilor rămâne infertilă. Doar în viață foarte puținor oameni încolțește sămânța, infloresc florile, apare parfumul. Acești oameni sunt cei pe care îi venerăm și de care ne aducem aminte. Dar nu ne aducem niciodată aminte de un lucru: și nouă ni s-a dat aceeași sămânță, și noi putem ajunge la același parfum.

Până când nu vom simți, atunci când vedem oameni precum Mahavira, Buddha, Krishna și Hristos, că e umilitor faptul de a avea și noi aceeași sămânță în noi și de a putea cunoaște o viață ca a lor, toată această venerare și toate aceste rugăciuni sunt zadarnice. Sunt doar prefăcătorie, ipocrizie.

Doar pentru a evita această suferință, doar pentru a evita această durere, i-am transformat pe Krishna, pe Buddha, pe Mahavira în „cei binecuvântați” – în Dumnezeu. Dacă ar fi și ei ființe umane obișnuite asemenea nouă, ne-ar fi rușine de faptul că suntem ființe umane. Dacă ei ar fi la fel ca noi, n-am mai avea cale de scăpare. Doar pentru a evita această umilință, această durere și suferință, am început să le spunem Dumnezeu, fiul lui

Dumnezeu, tirthankara și cine mai știe cum. Numindu-i Dumnezeu, fiul lui Dumnezeu sau tirthankara, am impus lucruri prostești asupra lor. Toți acești oameni au fost exact ca noi, au fost ființe umane obișnuite. Dar majoritatea semințelor umane sunt incapabile să înflorescă. Foarte puține semințe ale vieții infloresc atât de perfect, încât o lumină divină să înceapă a se manifesta prin ele.

Dacă religia are vreun scop, el nu poate fi decât acesta: toate semințele trebuie să devină ceea ce sunt menite să fie, ceea ce e ascuns înăuntru trebuie să devină manifest. Până când nu ne dăm seama că ceea ce facem și direcția în care ne îndreptăm sunt complet greșite, nici o revoluție, nici o transformare, nici o întoarcere la 180 de grade nu va fi posibilă. Acesta este primul lucru pe care doresc să vi-l spun astăzi.

Ceea ce cunoaștem drept viață nu e nimic altceva decât o moarte lentă și treptată, zi după zi. O astfel de moarte lungă nu poate fi numită viață. Dacă un om moare după 70 de ani, procesul morții continuă în cazul lui 70 de ani. Cineva poate muri după 100 de ani, altcineva după 50 de ani – ne târâm de la o zi la alta, considerând în sinea noastră că acest lung proces al morții înseamnă viață. Astăzi, viața voastră e mai scurtă cu o zi față de cum era ieri, iar mâine va fi mai scurtă cu încă o zi. Ceea ce voi considerați creștere a vîrstei e, de fapt, o scurtare a vieții. Zilele de naștere pe care le sărbătoriți nu sunt decât niște borne de hotar care arată că moarte se apropiș tot mai mult. Iar după ce alergați în toate direcțiile, descoperiți că în final ați ajuns la moarte.

Alergăm în toate direcțiile posibile, ne luăm o mie de măsuri de precauție și facem o mie de aranjamente: facem absolut totul, dar toată alergătura noastră de colo până colo nu e altceva decât o încercare de a evita moartea. Poate că cineva acumulează bogății, altcineva acumulează faimă, altcineva statut, iar o altă persoană se străduiește să capete mai multă putere; toate aceste eforturi au doar rolul de a ne ajuta să evităm ceva. Așa că atunci când moartea vine, avem o protecție, un aranjament menit să ne protejeze împotriva ei. Dar toate aceste aranjamente n-au nici un efect. Moartea vine pur și simplu.

Îmi aduc aminte o povestioară...

Un împărat din Damasc a visat într-o noapte că stătea lângă calul lui, sub un copac. O umbră întunecată a venit din spate și și-a pus mâna pe umărul lui. Când s-a întors să se uite, s-a înfricoșat.

Umbra i-a zis: „Sunt Moartea, iar mâine am să vin să te iau, așa că pregătește-te și ai grijă să ajungi la locul stabilit“.

S-a trezit, visul s-a risipit, însă lui îi era frică. Când a venit dimineața, i-a chemat pe cei mai faimoși astrologi din împăratie. A chemat învățați renumiți, care puteau interpreta visele, și i-a întrebat: „Ce semnificație are acest vis? Ce indică el? Noaptea trecută, în vis, am văzut o umbră întunecată care și-a pus mâna pe umărul meu, zicându-mi: «Sunt Moartea, iar mâine am să vin să te iau, așa că fii gata și ai grijă să vii la întâlnirea cu mine din locul stabilit».“

Nu avea prea mult timp la dispoziție – doar o zi, fiindcă Moartea avea să sosească la asfințit. Astrologii l-au zis: „Nu e timp de stat pe gânduri. Ia cel mai rapid cal pe care îl ai și pleacă cât mai departe de aici. Cu cât te duci mai departe, cu atât mai bine“.

Altă opțiune nu prea părea să aibă. Ce altă soluție îi putea veni în minte? Aceasta era singura soluție: trebuie să plece cât mai departe de palat, de împăratie. Ce altă cale de a se salva putea să existe? Dacă cineva v-ar fi întrebat pe voi, ce i-ați fi putut sugera? Sau dacă cineva m-ar fi întrebat pe mine, ce altceva i-aș fi putut spune? Astrologii aceia l-au sfătuit corect. Mintea omului nu poate gândi mai departe de atât, nu poate găsi o soluție mai bună. Era un lucru cât se poate de evident: trebuie să plece călare departe de palat, ca să scape de Moarte.

Evident că împăratul nu ducea lipsă de cai rapizi, aşadar, a cerut unul dintre cei mai iuți cai, s-a urcat pe spinarea lui și a luat-o la goană. Calul galopa din ce în ce mai repede, iar împăratul, văzând asta, a început încet, încet să se destindă. Cum era și firesc, a început să capete încredere: mergea cât se putea de repede, avea să fie salvat.

Treptat, capitala împăratiei a fost lăsată mult în urmă, la fel și ținutul lui, și orașele, și satele. Calul continua să alerge cu aceeași iuțeală. Împăratul nu poposea o clipă; nici n-a mâncat, nici n-a băut vreun strop de apă. Cum să se opreasca? Cum să mănânce sau să bea ceva când pe urmele lui era Moartea? și nici calului nu i-a dat răgaz vreun pic; nu l-a lăsat nici măcar să se adape. Era

Respect pentru pasionații
vital ca el să ajungă cât mai departe cu puțință în ziua aceea.

A sosit după-amiaza. Împăratul călărise până departe de palatul lui, era foarte fericit. Până la venirea după-amiezii fusese trist, dar după-amiaza târziu a început să fredoneze cântecele. Avea sentimentul că acum ajunsese suficient de departe. Până la căderea serii se afla la sute de kilometri depărtare.

Tocmai când soarele apunea, a intrat într-un crâng cu arbori de mango, și-a legat calul și a stat sub un arbore. Era complet relaxat. Tocmai se pregătea să-și exprime recunoștința față de Dumnezeu pentru faptul că reușise să ajungă suficient de departe, când aceeași mână pe care o văzuse cu o noapte înainte în vis i-a atins umărul. S-a însărcinat. S-a întors cu grija – și a văzut aceeași umbră întunecată stând acolo.

Umbra cea întunecată i-a zis: „Mi-am făcut foarte mari griji gândindu-mă dacă ai să poți ajunge atât de departe, căci acesta este locul în care ți-a fost sortit să mori. Mă întrebam cum ar fi posibil ca tu să străbați o distanță atât de mare. Dar calul tău a fost tare iute, iar tu ai călărit foarte bine. Ai sosit exact la momentul potrivit“.

Oricât de departe am fugi, tot are să se întâmpile. Nu contează dacă ai avut sau nu visul. Are să se întâmpile negreșit: într-o zi ai să-ți întâlnești moartea la locul în care îți era sortit să o întâlnești.

Direcțiile în care alergăm pot fi diferite, rutele noastre pot fi diferite, iar viteza cailor noștri poate varia – e foarte

posibil. Dar în ultimă instanță toate astea nu au prea mare importanță, într-o zi sau alta, sub vreun pom, o mână ți se va așeza pe umăr. Atunci te vei trezi față în față cu acel cineva de care fugeai. În acea zi vei fi cuprins de spaimă. De fapt, tu nu făceai decât să fugi în direcția aceluia cineva de care căutai să fugi. Nu există cale de a scăpa.

Oriunde am fugi, nu facem decât să fugim înspre moarte. Fuga însăși ne duce către moarte. Oricine fugă va ajunge la moarte. Poate că un om sărac va fugi foarte încet. El nu are cal, aşa că va trebui să fugă fără cal. Un om bogat poate fugi cu un cal mai mare, iar împărații ar putea fugi cu un cal mai iute. Dar în cele din urmă, cei fără cai vor ajunge în același loc – moartea – în care ajung și cei care au cai. Si atunci care e soluția? Care e calea? Ce se poate face?

Primul lucru pe care aş vrea să vi-l spun este că tot ceea ce faceți vă va duce la moarte. Acest lucru nu ar trebui să mire pe nimeni. Chiar și în trecut, tot ceea ce au făcut oamenii i-a dus la moarte. Foarte puțini au scăpat de moarte. Voi nu faceți absolut nimic din ceea ce au făcut ei ca să transcendă moartea. Orice pregătiri ați face, ele nu sunt decât pregătiri pentru moarte. Poate să vi se pară plăcut sau neplăcut, dar adevărul e acesta: toate pregătirile noastre nu sunt decât pregătiri pentru moarte. În aceste trei zile, aş vrea să vă spun care sunt semnele pregătirii pentru moarte și cum se pot face pregătiri pentru viață.

Se poate ca în adâncul vostru să aveți dorința de a cunoaște și a descoperi viața. În realitate, nu există nici

măcar o singură persoană care să nu aibă dorința de a găsi viața. Și totuși există un fel de nebunie, o nebunie profundă care a atins întreaga umanitate. De îndată ce un copil vine pe această lume, el e inițiat în aceeași nebunie. Poate că e firesc. Dacă n-ar fi inițiat, copilul ne-ar părea nebun. În ziua în care Mahavira a plecat de-acasă, lumea l-a crezut nebun. În ziua în care Buddha a fugit de-acasă, a fost considerat și el nebun, la fel și Hristos. Întreaga omenire e nebună, așa că ori de câte ori se naște un om sănătos la cap, el e considerat nebun.

Poate că veți înțelege mai bine toate acestea dacă vă spun o mică povestire...

Odată, într-o dimineață devreme, o bătrână a venit și a aruncat ceva în fântâna satului și a anunțat că oricine avea să bea apă din fântâna aceea avea să înnebunească. În sat nu existau decât două fântâni. Una era chiar în sat, iar cealaltă era în curtea de la palatul regelui. Până seara, tot satul înnebunise, fiindcă nu avuseseră de ales și fuseseră nevoiți să bea apă din fântâna. Numai trei oameni – regele, regina și prim-ministrul – n-au băut apă din fântâna satului, așa că ei au scăpat de nebunie.

Prin sat s-a răspândit un zvon: se părea că regele înnebunise. Lucrul acesta e normal – când tot satul a înnebunit, un om care n-a fost atins de nebunie le va părea tuturor nebun. E logică simplă. Așa că toată lumea din sat era foarte tulburată și îngrijorată. Marii gânditori se numărau și ei printre cei nebuni... De obicei, oamenii nebuni sunt mari gânditori. De aceea nu e mare distanță

între un nebun și un gânditor... gânditorii înnebunesc adesea, iar nebunii încep adesea să gândească.

Așa că printre nebuni se aflau câțiva gânditori și câțiva politicieni. Aceștia s-au adunat să decidă ce era de făcut. S-au gândit că dacă nu scăpau de rege, totul avea să o ia razna. „Dacă regele e nebun, cine o să conduce regatul?“

Seară, s-au adunat în fața palatului și au strigat lozinci prin care spuneau că din moment ce regele a înnebunit, prim-ministrul a înnebunit, regina a înnebunit și ea, acum nu aveau de ales decât să dea jos regele.

Regele, regina și prim-ministrul stăteau pe acoperișul palatului și reflectau la ce aveau să facă mai departe. Toți servitorii lor și toți oștenii înnebuniseră și ei; toată lumea înnebunise, deci ce avea să se întâmple acum?

Regele i-a zis prim-ministrului: „Gândește-te repede ce ar trebui să facem“.

Acesta i-a răspuns: „Nu există altă cale decât să bem imediat apă din fântâna satului“.

Toți trei le-au zis celor adunați acolo: „Stați puțin, ne vom duce și vom găsi ceva care să ne trateze nebunia“.

S-au dus și au băut apă din fântâna satului. În noaptea aceea, în sat a fost mare sărbătoare. Oamenii dansau și cântau: regelui îi venise din nou mintea la cap.

Umanitatea e afectată de o nebunie profundă, fundamentală, iar noi inițiem noua generație în acea nebunie. Toți copiii care refuză să fie inițiați vor părea rebeli. Copiii care refuză să fie inițiați în nebunia aceea ne vor